

Filip do žádného baru ani klubu nevstročil už víc než tři roky. Když se teď blížil k podniku No Exit, začínal se ho zmocňovat nepříjemný pocit. Vzhledem k tomu, jak strávil poslední měsíc, se momentálně nemohl rozhodnout, jestli ho to tam táhne, nebo by se takovému podniku nejradši obloukem vyhnul.

Zalitoval, že se klub nenachází někde jinde, kde by mohl zaparkovat a všechno sledovat z povzdálí – dívat se, kdo do klubu vchází, kdo odchází a kam jde. Tady však neměl na výběr, protože podnik stál téměř v centru, kde nemohl parkovat, aniž by na sebe přitáhl pozornost.

Volným krokem přešel dlážděnou ulici ponořenou v bleďe oranžovém světle pouličních lamp. Z otevřených dveří klubu se neslo dunění hudby, neonový vývěsní štít zářil do noci, zastřený cigaretovým kouřem od hloučku lidí opodál.

Filip zkontroloval čas, zhluboka se nadechl a chystal se vstoupit dovnitř, ale na poslední chvíli uskočil – ve dveřích ho div neporazilo letící tělo. Postava zavravorala a dosedla na zadek.

„Tady končíš,“ zabručel mohutný chlap, který hned nato zaplnil téměř celý vchod. Chlápek na dlažbě k němu zvedl zamlžený pohled. V očích se mu zračil vztek a touha po rvačce. Začal se sbírat na nohy, ale vstát se mu nějak nedařilo.

Filip se protáhl kolem vyhazovače a vešel dovnitř. Potíže byly to poslední, co potřeboval.

Uvnitř ho praštila do nosu směsice pachů – alkohol, pot, vydělaná kůže a cosi zemitého. Vpravo se táhla dlouhá barová deska podsvícená LED páskami a vlevo téměř plný taneční parket. Zamířil k volné barové stoličce a posadil se na ni.

„Co byste rád?“ zeptal se po chvíli barman – obyčejně vyhlížející chlapík kolem pětatřiceti let, s hladce oholenou bradou a výraznými lícními kostmi.

„Whisky, jedno jakou.“ Všiml si, jak ho barman zhodnotil pohledem. Klasický postup, když přijde někdo nový, obzvlášť pak člověk, kterému alkohol očividně není cizí. Filip se sice oblékl tak, aby moc nevyčníval, ale stopy vyčerpání se mu moc zamaskovat nepodařilo a zarudlé oči už vůbec ne.

Pootočil se na barové stoličce a pomalu, pečlivě se rozhlédl po místnosti. Hlasitá hudba umocňovala tepání v jeho hlavě. Lidé na parketu se vlnili do rytmu – směsice lidského veselí a iluze nekonečnosti daného okamžiku. Skupinka vyfintěných mladých žen o pár míst dál se hlasitě bavila, popíjela pestrobarevné koktejly a s jiskrami v očích se rozhlížela po okolí.

Barman postavil na desku sklenku whisky. Filip se na ni úkosem podíval. Pak se po ní natáhl a napil se, jen trochu, přestože na něj všechno uvnitř křičelo, aby ji do sebe obrátil na ex. Musel si však udržet čistou hlavu. V lihu strávil až moc dlouhou dobu a teď by to přineslo jenom potíže.

Díval se po okolí a hledal mezi lidmi cokoliiv podezřelého. Igor ho sem poslal jenom s tím, že tady někdo prodává drogy. Mohlo se jednat o úplně obyčejně vypadajícího člověka. Filip si povzdechl a zase se trochu napil. Pokud tady dnes na nikoho nenarazí, půjde sem znovu zítra nebo pozítří. Koneckonců měl ještě další vodítka v podobě Tereziných kamarádek, útulku a školy.